

les meues dones

MARIA LLIDÓ
JOSEP LLUÍS ABAD

les meues donec

MARIA LLIDÓ
JOSEP LLUÍS ABAD

Primera edició: novembre del 2018

© Del pròleg: Susanna Lliberós

⊗ Dels poemes: Josep Lluís Abad, 2018

⊗ De la coberta i de les il·lustracions: Maria Llidó, 2018

Edició de Maria Llidó i Josep Lluís Abad, 2018

Disseny, composició i compaginació: vetavisual.com

Impressió: Llar Digital

En la versió impresa del llibre:

ISBN 978-84-09-07298-9

Dipòsit legal CS 1212-2018

Més informació:

espaiclaudator.blogspot.com

<https://www.facebook.com/jana.g.espada>

LES MEUES DONES ÉS UNA OBRA DE MARIA LLIDÓ I JOSEP LLUÍS ABAD. Els autors consenten la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de *reconeixement*, *no comercial* i *sense obres derivades* de la ⊗2.5 Spain License. Per tant, els continguts d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom dels autors i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra.

*La meua escriptura és un treball
que es fonamenta en el desig.*

ABDELKEBIR KATHIBI

*Els senders de l'amor són més abruptes
que els carrers empedrats.*

THOMAS HARDY

Digues la veu invisible que no dius.

*Així desfarem les boires
i pors que engrillonem.
Abandonar-me als teus ulls,
veure'm envoltat per la llum interior
si panteixes en llegir allò
que no he escrit
i que em furtes dels llavis.
La bellesa existeix no per allò que dic.*

*La bellesa existeix perquè habite
els palaus de la teua mirada.
Tremola la llum de l'amor
i aquesta és l'única herència
i miracle possible:
compartim-la amb els altres.*

JOSEP GONZÁLEZ CLOFENT

La ciutat del poeta

Fa un temps, mentre em documentava per a escriure uns textos sobre arquitectura, vaig trobar un article molt interessant titulat «Som el que ens envolta». El títol se'm va quedar gravat. Parlava sobre psicogeografia, un terme encunyat pel filòsof, escriptor i cineasta Guy Debord a finals dels 50 i també el títol del llibre del neurocientífic cognitiu Colin Ellard, un tractat sobre com un entorn determinat pot intervinde en l'estat d'ànim de les persones. Quan vaig llegir aquest recull de versos que teniu a les mans vaig pensar immediatament en aquell article i em va passar pel cap un altre títol més adient: som qui ens envolta. Josep Lluís Abad és ell per les dones que han viscut i viuen la seua vida, de la mà, més a prop o amb certa distància, però de manera, sempre, presencial. Sembla que Colin Ellard és un expert en determinar els pensaments, emocions, sentiments i accions que posarà en marxa una persona davant un determinat entorn. Així actua aquest llibre, com a reflex del testament vital que les –seues– dones provoquen en el poeta. Perquè si els elements urbans són capaços d'influenciar-nos tan anímicament, què no provocarà en nosaltres la presència i interacció amb altres persones! No tots, però, en som conscients i ens hi reconeixem, en els altres. Josep Lluís, sí. Cal saber observar, saber mirar. I ell, en sap.

El dramaturg, poeta i assagista belga Maurice Maeterlinck, premi Nobel de Literatura l'any 1911, deia que no hi ha vides menudes, que quan les mires de prop, tota vida és gran. I aquesta és la gran virtut de Josep Lluís Abad, saber veure de ben a prop les vides de les dones que l'envolten.

Aquestes dones són les seues muses, però no són divinitats que alegren amb càntics el poeta i no es dediquen a cap de les arts del cànon grec. Les seues muses són dones i el seu art és el de viure i convida, el de ser, en essència, persones extraordinàries per al poeta, que amb la seua manera de fer i de sentir, fins i tot d'existir, han conformat la pell d'aquest i han condicionat els ulls amb què mira el món que l'envolta. Han creat la seua ciutat.

Si fa no fa com va fer Christine de Pisan, poeta i filòsofa medieval, amb la creació de *La Ciutat de les Dames*. El llibre de l'escriptora francesa es va convertir en un tractat del feminisme europeu i plantejava una proposta de creació d'un espai exclusivament de dones, que derogava el patriarcat. El poeta fa això en aquests versos per a les seues dones, les considera físicament i espiritual persones plenes, sense comparació ni contraposició. Són reines, però no de contes, sinó com peces d'escacs capaces d'anar a qualsevol lloc i de fer i refer cada camí. Són reines perquè destaquen de la resta gràcies a la visió del poeta. I ho fan, no perquè siguem més que unes altres, o que cap altre gènere, ho fan perquè són elles qui han marcat el seu dia a dia, amb les paraules i amb els silencis, amb l'amor ofert i el desig amagat, amb la quotidianitat o la màgia d'un moment, amb la seua presència i amb la seua absència.

El llibre s'inicia amb un poema en prosa titulat «Elles», on les paraules trasllueixen allò que sent el poeta com tota una declaració d'intencions. Així, Josep Lluís escriurà a una alumna, a un amor de joventut, a una veïna, a una dona que sap que ha de morir, a una altra que ja ha mort, a la mare, a la germana, a la dona, a l'amiga...

I en parlar d'una en realitat parla de moltes. En el poema titulat «Heroïna», Josep Lluís ret homenatge a totes les dones que han patit a partir d'una dona que ell coneix, sobre la qual diu: «*Ella és el cor, la ment, les cames, la veu i les mans de totes les heroïnes ignorades*». Josep Lluís les admira a totes perquè sap veure en elles i a través d'elles. I en la comparació amb el seu gènere, aquest sempre perd. En un altre poema, «Dones d'aire», on situa un altre home, el seu fill, maleeix a aquests, dels quals diu que són «... *de pedra, carcasses buides amb sang de cinabri. Sense amor, ni seny són àspids verinosos*»; i beneeix les dones «*En canvi, a vosaltres, dones translúcides, porcellanes de calor trencadissa, us apomem pètals d'amor i de rosada*».

El poeta estableix una relació estreta i directa de les dones amb la naturalesa, fins a arribar a un punt de fusió, en què la dona es converteix en dona-pluja, dona d'aire, o dels núvols, aquesta, la mateixa que ja amava en *Transparències* (un dels primers llibres d'Abad): «*parle solament de tu, del meu núvol festiu o lluna de les finestres blanques*». Ara, amb *Les meues dones*, el poeta la reconeix com a «*nucli sempre etern, jove flor de neu als meus somnis més profunds*».

El poeta, no cal dir-ho, dóna una importància cabdal al fet d'escriure, lliga el fet amatori amb l'escriptura: «*L'escriptor s'abraça a les paraules, vells cadàvers d'amor mai no oblidats*». L'amor i les paraules són un tot, si el primer se'n va, el silenci esdevé. Al cap i a la fi, com dirà el poeta «*Escrivim allò que som*». Busca l'alquímia que li permeta deixar al paper tota la sang: «*I em reconec per comprendre, a poc a poc, perquè no és*

estúpid el que escriu». Les dones el salven. Ell en tota la seua grisor es deixa captivar per l'alegria de la dona. Fins i tot el sobrevé la pèrdua de si mateix si ella no hi és. I es queda com el glaç. Perquè això és el final de l'amor: el fred.

No oblida, però, el poeta que hi ha dues eixides prou gloriores, l'escriptura, de què parlàvem, i la naturalesa; potser, també, la fe. I amb tot això alleugerirà la tristesa. Aquest serà el rescat, paraules com a ponts: «*Veig un llapis dibuixar paraules que m'acosten cap a la teua lluminosa arquitectura. Són ponts, com aquells carrers de coloms a l'estiu*». Podrà udolar el mal d'amor, però li quedarà la memòria i aquesta li donarà la coherència necessària per a iniciar la tanda de preguntes i, al final, la constatació vital: sóc poeta. I en aquesta condició rememora la pregunta: «*Per què existeixen les roses?*». Ell sap que no hi ha resposta i en fa metàfora del sentit de les coses.

El seu estimat Aín, el paisatge, com un *locus amoenus*, esdevé vital per al poeta, n'extreu d'ell el mateix que de les seues dones, tota allò que l'omple, tota la bellesa i tota la força. Perquè Josep Lluís és un observador i sap que, com deia Mercè Rodoreda, les coses importants són les que no ho semblen.

El que Josep Lluís no sap –ara sí– és que un dels seus llibres, *Transparències*, és un llibre joia per a mi, ja que forma part d'aquell grapat de lectures a les quals jo ana-va i tornava durant els meus primers anys d'afecció poètica. Per a mi era un temps de xicotets i grans descobriments, entre ells d'autors pròxims, que ja s'havien fet un nom. També estava entre aquestes troballes Marisol González Felip, els versos de la qual em van captivar des del primer instant. Precisament Marisol, amiga ja aleshores del poeta, va escriure el pròleg de *Transparències*... En aquell moment jo, un poc més jove que ells i del tot inexperta, no coneixia cap dels dos, ni gosava imaginar-me que algun dia podria convertir-me en poeta, com ells, amb tota la humilitat. El pas dels anys m'ha regalat nova poesia de l'un i de l'altra, i el que és més important, l'oportunitat de conèixer-los i admirar-los no només com a poetes sinó també com a persones. Especialment a Josep Lluís, amb qui compartim trobades i afecte a tra-vés d'El Pont Cooperativa de Lletres. Ara, ja veieu, el destí em fa el regal de tancar aquell cercle d'admiració amb aquestes paraules que encapçalen aquests versos que són Josep Lluís en primera persona, perquè és allí on posa sempre les seues dones. On posa les persones que l'envolten, amb una generositat extraordinària. Passeu la pàgina i el coneixereu a través d'elles.

SUSANNA LLIBERÓS

Elles

OBRE ELS ULLS, PREN EL TACTE imaginari de les seues mirades, catifes d'azalees fresques, intangibles, votives. Fixa't i contempla el regal de tanta gràcia i esplendor.AVINGudes de colors pessigollegen aquestes puntes dels dits que us descriuen.

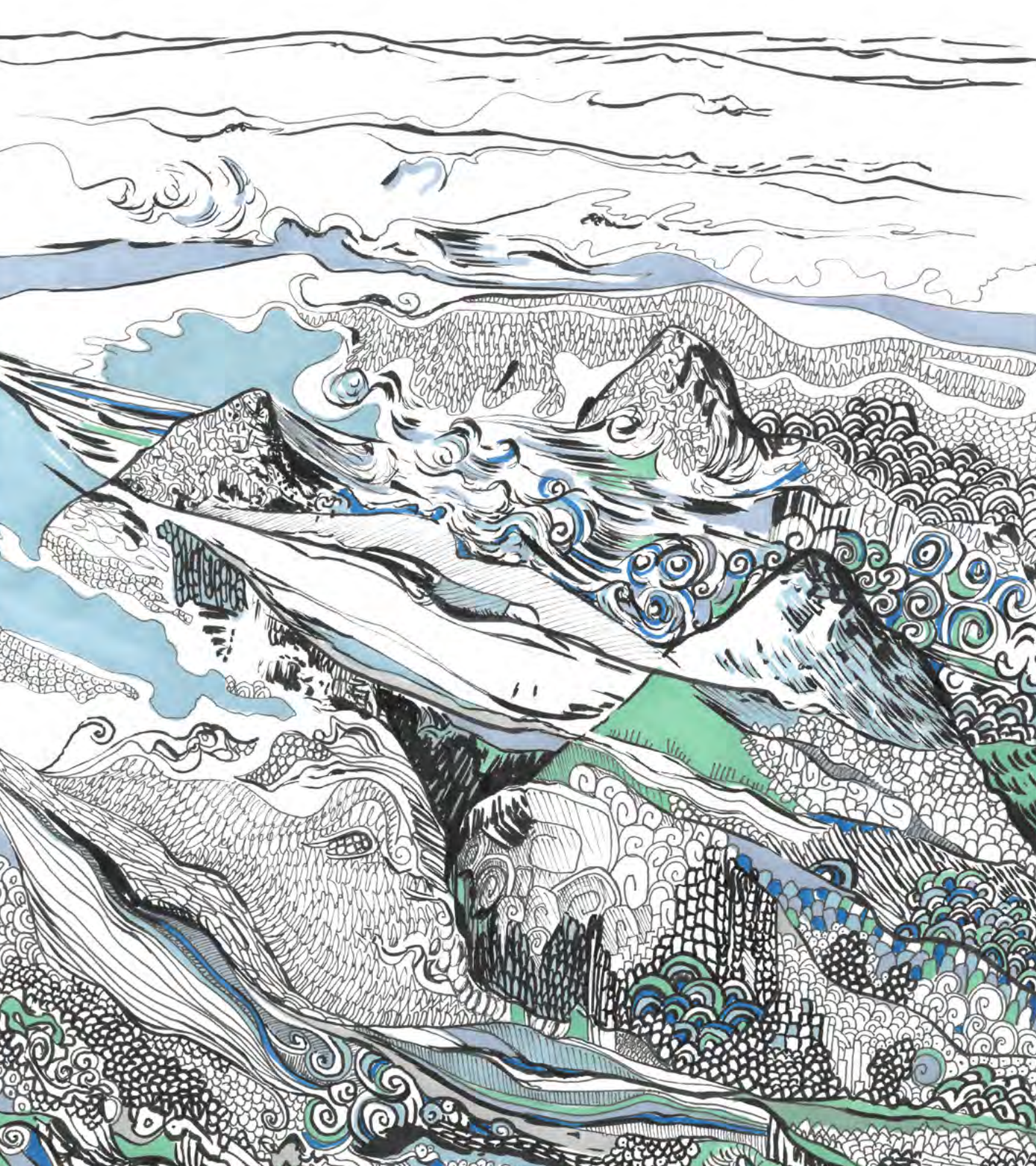
La carn vol carn, digué l'home turmentat, el penedit Ausiàs; i jo us dic, la carn tremola, és gaudi; com un atlas de música acolorida, dodecafònica, calidoscopi breu, fugaç. La carn -aqueix aparador gasiu-, com l'oneig d'una cortina que voleia, a contracor, cap al no-res; la carn possessiva, matemàticament efimera i tendra, l'eco d'un plugim sobre el desig de l'aire.

Obre la ment i furta'ls, translúcid, els somriures mig endevinats; acota la dolçor en les comissures d'una pell que les transforma: elles, adorables temples marins, cristalls abissals d'uns jardins no prohibits.

Vosaltres que viviu temps aparcats en la pureza de la primavera, allunyeu-me tots els rellotges que mesuren melangies blanques. Renoveu-me aquesta memòria grisa que em corrou. Diluiu-la.

Belles princeses, intel·ligents, difuses, diligents, diletants, difícils, diverses, distintes, divines, distants, deesses d'un alenar que m'executa, que fermenta la meua joia, criatures immortals. Jo sóc un deute majúscul, afaiçonat d'atzars, de carreteres blaves i elèctriques, de neurones que somien; jo, miracle gratuït i carn de matèria regalada, sóc, més enllà de l'oblit o de la grafia que fecunda la paraula, una empremta...

Aqueixa pols descoberta al miratge que batega, delicat, per les vostres llums.

Elles

TANCA ELS ULLS, DESPRÉN-TE DEL TACTE real de les seues mirades, magmes de sofre roent, inflamables, oblidadisses. Despreocupa't i arracona l'obligació de tanta pena i fosc. Paranys emboirats punxen aquests vèrtex dels dits que us descriuen. L'esperit vol esperit, digué l'home feliç, l'indiferent Ausiàs. I jo us dic, l'esperit no oscil·la, és tristesa; com un atlas de música plúmbia, neoclàssica, penombra persistent, granit. L'esperit –aqueix aparador generós– com l'oneig d'un feix de llum que voleia, hieràtic, cap a l'eternitat. L'esperit després, matemàticament confiat i mesell, l'eco de fang sobre el desig de l'aire.

Tanca la ment i regala'ls, diàfan, els planys mig endevinats; acota l'agror en la pell extensa que les transforma: elles, oblidats temples marins, cristalls derruïts d'uns jardins ignorats.

Vosaltres que menyspreu temps aparcats en la puresa de la primavera, apropem-me tots els rellotges per fer córrer la realitat obaga. Ajourneu-me la vista sobre l'enginy que m'empeny. Oblideu-vos-en.

Vetustes princeses, intel·ligents, distingides, directes, diabòliques, difidents, dipositàries, divines, displicents, deesses de l'ofec que em salva, que minva la meua nostàlgia, criatures immortals. Jo sóc un regal minúscul, fet a posta, de carteres blaves i elèctriques, de neurones quasi derrocades; jo, miracle venal i esperit d'un hàlit comprat, sóc, més enllà del record o de la grafia que esterilitza la paraula, un ventijol.

Aqueixa pols oculta al miratge que batega, aprengiu, per les vostres obscuritats.

Alquimista

CERCAVA UNA LLUM QUE M'OBRIRA EL COR més enllà de les cèl·lules ocultes en què habite; cercava aqueix vent, un feix de neu, també la teua mà; que apareguera des de l'absència. Però estaves lluny. Tu pertanyies a geografies que no coneixen les brúixoles, al temps en què el lotus s'obre tot minimitzant sorolls sobre les deus.

Jo tenia la llibreta a punt, i aquell llapis que, de bell antuvi, em regalares, oh princesa dels lívids oratges!

Ho havia preparat tot, escrupolosament, amb una convicció de feldspat lluent, com era escrit als incunables. Perseguia la música intangible d'aquelles línies i vaig desembossar les artèries del desig, per si de cas la teua pell de lluna m'acaronava.

Però les ones de l'amor m'oblidaren i les teues ombres cresqueren. Tu t'allunyares de les estances del paper enamorat i les paraules s'assecaren.

Alquimista recurrent, barrejava, encara, la pols de totes les engrunes: el meu amor, aquest desert...

Intimitat

ELLA ERA NATURAL. La podies trobar, enigmàtica i callada, enfront d'un cel de bresquilles. Els seus ulls dirigien una mena de cadenes celestials que tallaven la lluna. Però l'única sang que corria era la melangia.

L'havia primfilada des del seient d'un parc, a recer d'uns jocs infantils, que traçaven, ja, habitatges interiors de nostàlgia. Princesa del silenci, regnava sobre l'espai i totes les busques del desig veneraven les dimensions per on ella passejava.

Aquell capvespre el meu cor esdevingué espia. Tanmateix, m'inquietava aqueix esguard seu, immòbil, com si fos una roca que olora les distàncies. Quan feia regressar el temps, actualitzava els sentiments i tot allò que qualsevol persona no hagués aconseguit. Fins i tot els pètals de les flors copsaven aquests minúsculs canvis.

Tenia un do: fetillera de l'aire, ofrenava la realitat de tots els somnis. Us dic que, entre les mans, va replegar, sigil·losa, els meus secrets. M'ho confirmà el lliure esbós del seu somriure en l'abraçada.

Ser u amb ella: carboni pur i aiguamarina.

Dones d'aire

TENEN LA MIRADA DE COTÓ FLUIX i les hem vistes –àngels de foc– assegudes a l'ombra d'uns canyars on tremolen de peus; també, les deixalles.

Per a qui tanta espera? Coneixeran l'estima?

Els seus ulls de gneis fondran els rellotges?

El meu fill Guillem i jo les hem vistes... i el silenci. Acròbates del cos, amaguen camins de flors i fruits per on les seues penes vaguen.

Sentinelles sota un sol d'agulles, a l'ampolla d'aigua freda, enclaustoren, cadavèrica, la tristesa. I abandonades –en trinxeres ermes, circulars– se l'empassen.

Transiten mars nafrades i no parlen: elles miren, endevinen territoris d'atzabeja on dibuixen gestos. Prestidigitadores de la llum, són ciclons a la recerca d'un pa d'estrelles blanques. Elles, com paraules nues que s'esmunyen, nines pulcres del vocabulari.

Hauríeu de conèixer-los, desemascarar els monyicots que, al fulgor de llunes febles, adoren el que compren. Tot creient-se redemptors, les esclavitzen: homes de pedra, carcasses buides amb sang de cinabri. Sense amor, ni seny són àspids verinosos, fuets de molibdè, mercaders del cadmi injectat a la limfa.

Guillem i jo us maleïm; us ancorem, amb vidres, els fonemes nuls de la vostra falsa tendresa.

En canvi, a vosaltres, dones translúcides, porcellanes de calor trencadissa, us apomem pètals d'amor i de rosada. Abans d'eixir a les notícies fosques de tanta tinta ignorada, molt més abans de nosaltres nàixer, ja existíeu.

Per això mateix, en aquest juliol calorós de 2008 i, al camí Caminàs, Guillem i jo us diem: dels canyars sou l'aire; un aire subtil on la vida subterrània vibra...

Conversa al far

A Carmen Lucas

LES PALMES NO S'HI MOVIEEN i tot era calma. Era l'hora en què, a les golfes, dormia el vent. Però aquella avinguda d'ulls lents acollia vendavals que, temps arrere, li havien fet festes i amoretetes.

A cada pas donat, encenia les mirades i nodria les memòries i els desitjos. Eren lletres d'amor, minúsculs gestos de passions ocultes, inquietuds de porcellana.

Imantades als cristalls d'un cel profús, ella comentava a la gent:

—Obriu els ulls, no tingueu por i llegiu, manifesteu-vos a la vida. I les plantes, els arbres, les dones-pluja i els homes-flor li somreien.

Caminava a la cita d'un nom que no era la tristesa. I mentre una música de violetes li fregà les mans, isqué d'aquell nocturn eclipsi. S'esborronaren les pàl·lides hores de tanta espera acumulada: l'iris d'aquell capvespre cridava els llamps.

I, mentrestant, les faroles, testimoniaren les aromes del salnitre en l'eco de les passes. Fins i tot, les fulles eixutes dels arbres.

Arran de mar i entre constel·lacions d'escuma debanaren tota mena de peixos grocs i paraules blaves. I ja de matinada, la mar rivalitzava amb l'habitatge de la seua bellesa. Nòmada en la llum, cada estiu intentava nous matisos de colors.

Asseguts al far i malgrat que els nens les voleiaven, no mai la tocaren.

Ella guardava, en secreta veu, el somriure de les pedres blanques.

Flor de neu

A la dona dels núvols

A AÍN, EL VENT engronsa els branquillons de l'adormit ball dels ametllers. I mentre els núvols riuen, mire pel finestró de casa on creix l'amor.

Comprens aquesta necessària solitud?

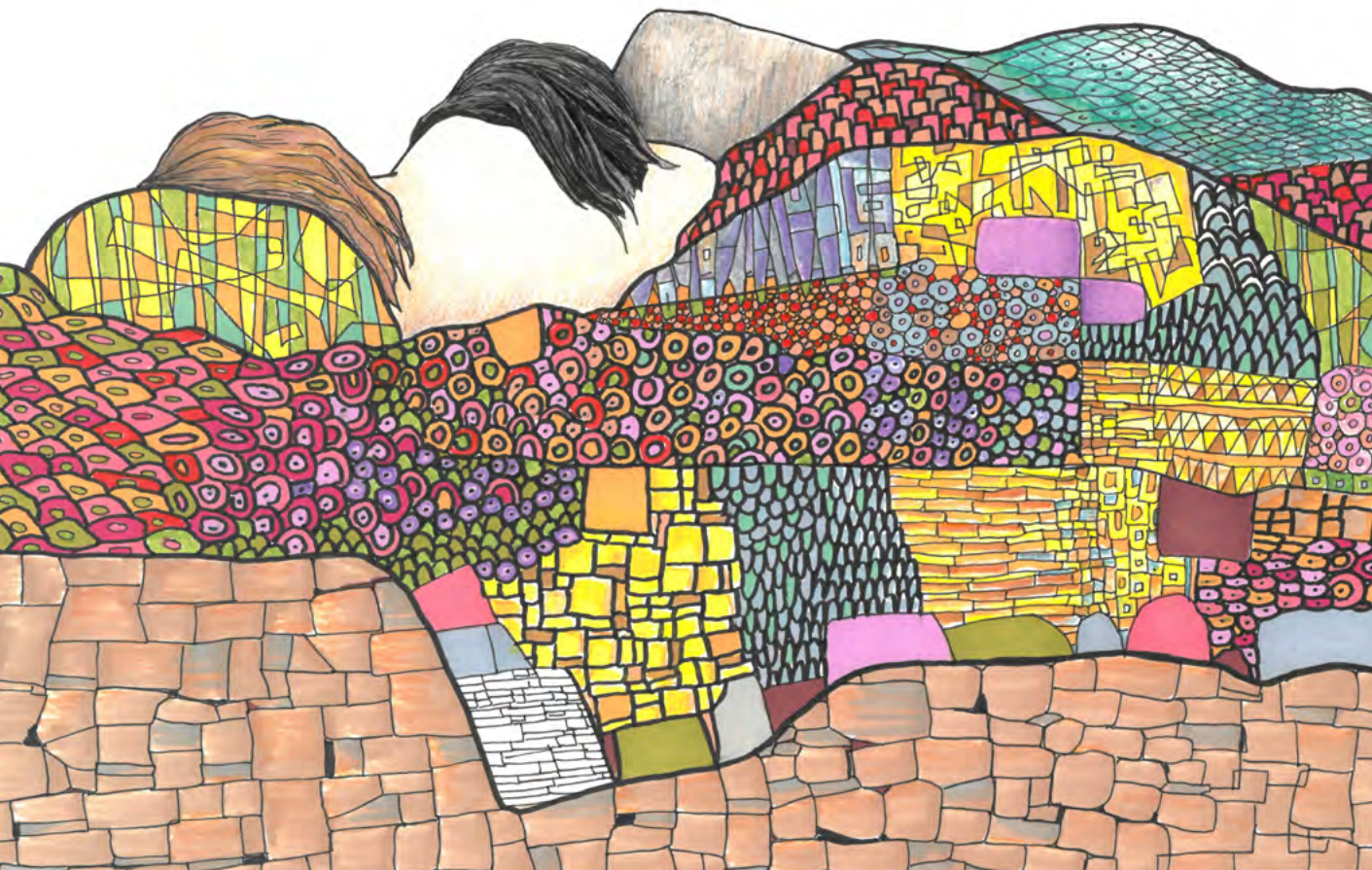
Són les taques al paper, l'excusa per menar-me cap a aqueixa secreta geografia, el paradís que infanta el dolç desig. I saps que no és l'hora de les flors d'hivern, però, en obrir els ulls, dius un breu somrís; i convertit en talp del cor, fenc els adjectius que t'ornamenten per saber-te amable, esplèndida de llum sota el paraigües de l'esperança.

Amiga, dus-me fulls deserts perquè escriga!

Dus-me els sons del pou obscur, la tinta del teu cel, la claredat de l'aigua!

Atansa'm els cabassos que acumulen temps perduts!

Que, amb ganes, moriria per escriure't el pronom que em significa i ets:
tu, nucli sempre etern, jove flor de neu als meus somnis més profunds.

Solitud

EN L'AIRE DIBUIXAREN ESFERES, símbols angèlics i en l'horitzó d'agulles, suspeses, les paraules. I s'estimaren, perquè varen fer l'amor: dos cossos -mel i calç viva- i, en la pell, una metàl·lica llum que presagiava inèrcies de glaç, cometes fluvials en desequilibri...

Sobre les runes, elles s'estimaren. I habitaren parets d'heura impossibles, aparadors de núvols i, com si fóra un vol de papallones, castells de neu en la mirada. Però prenyat de solitud, un diccionari conjugava l'anatomia trista de les paraules.

Perfectament, sobre les dates, esclataren còmplices oblits, suraren veus no mai dites i, també, un tacte de purpurina esbiaixada. I, lentament, s'esblamaren els ulls, les mans de foc, les visites...

Un rúfol vent esfullà, entre les dents, el diccionari: cosits els sentiments, les cèl·lules saberen a menta amarga; l'agitació del buit, arena obscura; els mossos, cendres en l'ombra.

Altrament, oasis, tastaren la sang blava, la vida. I s'estimaren fins la rutina fòssil en cova trista de cors perduts.

Sobre les runes planaren somnis: uns corbs opacs, de plomes dures, muts...

Pluja

PLOVIA A AÍN. Plovia i vares fugir corrent cap al bar de la meua tristesa que no et pogué acollir. Jo tremolava pels llamps d'una soledat que destruïa aquell món petit on vivia, acolorint-lo de fums. Però aparegueres, contra tot pronòstic, i vares fer equilibris en el pou blau de totes les nostàlgies.

Com si del naixement d'un estel es tractara, un somriure de temps em caigué a la pell. Des d'aleshores, em llevava demanant almoïna als vianants de països estranys, i, en les avingudes boïroses, procurava converses amb estàtues de bronze per saber dels teus ulls: considerava la temperatura de les passions. No podia creure'm aquelles mans afectuoses, que l'atzar de la pluja em calmara la set.

Jo era un home gris, de cor pur, afaiçonat pels abecedaris tristos brodats als coixins; un escriptor d'inexplicables bogeries que ningú, ni tu mateixa, no comprenies. Incrèdul per tantes frases perdudes, les Gràcies m'havien fet caure, un cop més, en la llum del teu cos: ¡Oh meravelloses galeries de l'amor!

Plovia a Aín una exaltació de fe i alegria: aleshores, aquell vell somni canvià la vida oculta de les paraules que escrivia. Amb les llunes, el meu desig esdevingué el teu.

La visita d'En Sevredol

A Xelo Aguilar

ELLA TÉ ULLS BLAUS del color de la pluja i cabells marins.

Discreta lluna, si camina les seues passes suren i no crida, perquè és cotó la veu quan acudeix... Si la demanen, corre com els ràpids vents nocturns, supera la tristesa dels cantons i l'anònima solitud dels capvespres per venir acompanyada d'En Sevredol.

Aquest s'asseu a taula com un més, com si fos costum o ho hagués fet tota la vida; i no gesticula, ni mou el cap, ni els ulls, ni tampoc les mans; quiet, escolta i s'agafa al lent oblit de les paraules i, murmura i calla...

Mentre, l'home vell saluda la mirada de la dona d'aigua. I s'hi fixa- educat- pel detall, per la silenciosa cortesia de l'acompanyant.

Assegut a la butaca pren el tacte blau de la neboda i, a poca a poca, se li adorm la veu, aquells ullals sinistres dels gossos que acacen els darrers amors.

Ha vingut En Sevredol amb les mans molles de lactosa i les galtes de pólvores tristes de talc. No diu massa paraules i l'home vell l'entén. Ara són camarades que recorden, cara a cara, històries de passats propers. Però Sevredol és fort com el titani, té uns ulls rosacis i, blindat per l'alumini groc crepuscular dels camps de dacsa, desconeix tots els dolors.

I Sevredol inunda la sang i, sense cap pressa, li la regira; perquè és el moviment mecànicament pausat del ballarí que cerca aqueixa pau dispersa pels atzucacs del cor. I l'home de fusta, tranquil, abraçat per tots els noms, s'adona que serà la darrera peça que balla, el pas a dos que, inajornable, el mena a l'oblidada llum del món.

Benaurada sigues tu, per sempre més. Princesa de les pluges blaves i la pell canyella, princesa blava del darrer somriure i cabells marins...

Aqueixa digna llum

EM PREGUNTES AMB LA MIRADA?

Tan sols sé que vius a la casa sota un dia de neu. Glaç i més glaç percuden aquests dits. Jo que visc la nit perenne de vidres.

Si parara la taula t'oferiria estovalles de solitud. Però no em tems.

No m'acostume a l'habitud del temor perquè em fitares amb els llavis de llum.

Sucre roig somie per al cos que ets. Perquè ets l'amor i l'atzar et trie una paraula, petita: vol d'un somni que et pessigolleja amb incògnites.

Em preguntes per l'abraçada?

Dóna-ho per fet: música robada, calor.

Ma gramàtica i milotxa

A la dona dels núvols

ELLA PENSA EN EL TREBALL; mentre, jo, la primavera que aguaita; aquesta me l'estime pels vents, per la terra i pels colors, aquella pel foc dels pensaments... i viatge en la carn prestada que l'habita, amb silenci, de puntetes com qui no diu res, centelleig fugaç.

De cua d'ull, em fa viure i persegueix; sense que se n'adone, desintegra els bafs del mot propietat, piano d'amor percutint la melodia.

Pensa en el treball, en la casa, en la cuina, en els núvols dels pronoms, ella els planxa immaculats... Mentre, jo la sent revolejar, es balanceja. Ella pensa coses que li faig pensar i fer i dir. No protesta mai, magrana en ma boca.

Ella una oració quan somriu, la subjecte argila del prestidigitador, canta l'aigua clara al verb, el somni simple, aqueixa cabellera no subordinada. Ella esborra els modes foscos, els complements circumstancials de la supèrbia i corre, viu, s'enlaira. Camina totes les flors dels predicats, despatxa la pols i m'extrau, dels higroscòpics atributs, tota mena de cristalls, la sang lenta taponada de tristesa.

Ella, abillada de garlandes com un llibre infinit, giravolta i canta en cavallets de fira.

Ella diu coses que fan pensar i fer i dir al cor profund:

- Quines belles flors de la sintaxi en l'avinguda!
- Encendràs, sota la pluja, la morfologia del sí: arrelada et vull.
- Paladeja els seus silencis.

Absort, li he sentit dir a l'horitzó: —Príncep, la gramàtica.

Mussol del cor

EN LA FOSCOR DE LA NIT, quan no sent els esquellots de la infàmia, ni les presses m'amaguen l'esperança en la llum, olore el silenci blanc de les futures flors del taronger i els teus batecs d'amor, fingits o no, se'm presenten com l'aleteig de papallones luminescents sobre la gespa de les temples.

Acosta't, amor, esborra aquest símbol!
Envolta'm del màgic aliment, bé terrenal!
Penetra'm el cos que, perdut, encara et vigila els somnis!

Mussol del cor, jo trac, despert, un vendaval de mots de la butxaca i faig l'intent per dibuixar un dolç somriure mut. Amb burí invisible, grave -lletraferit- un pensament sense papers. I lentament, m'enfile per la bastida d'un univers en què no creus on perfile, embogit, l'aroma dels teus ulls: Hi visualitze com parles i mires, com gesticules i corres i calles; i pares les mans tot esperant la melodia d'aquell nom secret, desig que, en la penombra, creix en vol roig.

Acosta't, si et plau! El rebost vacil·la; les neurones tremolen; la figuració ja s'apaga. Fou tan lleu l'escalfor..

Resta la nit i un vers diminut que emmudeix: veu que s'abilla de dol.

$0 \times 1 = 0$
 $1 \times 2 = 2$
 $2 \times 3 = 6$
 $3 \times 4 = 12$
 $4 \times 5 = 20$
 $5 \times 6 = 30$
 $6 \times 7 = 42$

incano

Amor d'infantesa

ERA PETIT, MASSA JOVE ENCARA, el cor de porcellana roja i la ment blanca...
De nit oïa els gemecs dels filferros i la seua obscuritat el submergia sota les mantes filades, potser, a Ontinyent i el calor de la mare. A l'alba udolaven els gossos dels celoberts i els galls semblaven despertar tots els engranatges de la fàbrica del poble.

Sense conèixer-la, però, ja batejava pels atzucacs de les seues cèl·lules. En aquell quadern on, sobre el blau, suraven aquelles taules de multiplicar, escrigué:

—Saps amor, avui ballen, les tiges de totes les flors, incandescències per tu...

Divina

DE VEGADES, AL TREBALL, me la imagine amb el seu tresor.

Aleshores el sol surt 72 cops seguits i al rellotge interior succeeixen petits cataclismes, enigmes dispersos pels vents, s'engendren revolucions. Hi ha com una mena de música que no mai s'acaba i els núvols somriuen aliens als colors dels arbres i la terra... Reina, ella, de la geografia.

Avui ha tornat de les botigues on furten la lluna; ha enganyat la nuesa amb teles, somriures, sabates i perfums: Síntesi, Caramelo, Rochas, Naf-Naf, Roberto Verino, estones adolescents de felicitat. M'acaronava l'oida amb la conjunció dels astres en aquest capvespre de compres.

Parlava i parlava; movia els colors, els dissenys i els motius: patrons i paraules ballaven en l'aire... Ella feliç per a mi, amb la mirada.

No res de tot això -he pensat- li cal.

Ella, senzilla com és, recollida en silencis, tan íntima com sempre, divina...

Me'l sé aquest secret, potser que desconeix, i s'obrirà en cels futurs. Aleshores, milotxa d'amor, hauré volat indiferent als humans.

I algú de vosaltres s'atrevirà amb la pregunta del llustre ocult que demana llavis:

—Per què li duia paraules a l'ànima?

L'única veritat de l'Univers el seu tresor, el meu secret.

Bellesa innocent

A Rebeca

INNOCENT, ÉS ENCANTADORA i per femenina té la pell lila; en parlar d'ella, he vist treure tots els rossinyols, de les butxaques, als professors. També contes, simpatia, cintes enlairades de colors i respecte, silenci, banderes d'amor.

Sa casa és un bosc; cada matí, entre la molsa i mentre es refrega les lleganyes, ha de triar la roba d'una muntanya russa, sense planxar. Malgrat els tons esmoreïts i petita com és –també els seus somnis–, tota ella brilla; quan es desdejuna no té ensaïmades, ni galletes, ni rosegons: mossega la vida dura i s'empassa el got de pobresa clara amb una gran harmonia. I si en la corol·la dels llavis la neu pura li deixa una marca, tot i que d'altres se'n riguen, el seu cor palpita de llunes i sols per als companys.

A la cova dels ulls, el seu esguard tanca l'aroma profunda de la tarongina.

Ella, tan neta i blanca pels corredors tristos de l'escola és milotxa que, amb els petits gestos m'enamora: no desapercebuda, és l'oasi d'on bec, paraula rere paraula, la fe per l'amor; l'intent d'aquest cel que, enfugit si somriu, reconec immortal.

Sense perquè

JA SAPS QUE FA 13 ANYS QUE T'ESCRIC aquest amor de llum, fort i pur com l'aire. Dia rere dia, indiferent al sol i a les tempestes, he gravat aquests sentiments tan senzills, l'únic remei per enganyar aquesta solitud entortolligada a la seca pell.

Aquell vespre vingueres del treball sufocada per dir-me que tots els camins se t'havien quedat curts...No vaig parlar.

Encara recorde, a taula, el plat d'arròs que fumejava, el color tendre d'aquella tomata, l'amable contrast de l'alvocat, les estovalles on la tinta parlava del Zen: la darrera fotografia.

No s'han fet malbé els aliments, els he escrit per tu de les mil formes cuinades, tot comptant amb el teu regrés, a certa distància la desitjada mirada.

Han passat llunes i sols, i ara quan les cèl·lules semblen sublevades contra mi, encara els parlo, a cau d'orella, d'aquest amor cisellat sobre tan granítica tristesa.

Les paraules han estat per mi els fets de les meues hores; no ha hagut cap diferència entre elles i la vida. Per elles una música em cantava interior i s'obrien portes a la primavera. Esperava els comentaris que no arribaven dels teus ulls. Esperava i continuava esperant contra els ullals del silenci.

Avui vull dir-te que aquesta carn d'emoció no té pors als cucs del temps que em devora; que, al capdavall, l'amor és l'única realitat que ens allibera.

Que les roses, com digué Johannes Scheffler, existeixen sense un perquè...

Vivències

A Contxa Valls, in memoriam

VALENTA, HO SAP.

Ella sap que va a morir. Li ho han comunicat els metges i ho ha acceptat com la llum del sol es gita i es desempereseix a l'endemà.

I [Jana](#) camina cap a ella, l'olora i seu als seus peus, mentre jo l'escolte i, si puc i dec, parle. Jana ens mira, calla, però s'hi fixa, ho copsa tot.

Reprenem camí i al girar la cantonada em sorprèn Maria.

—Príncep, la meua amiga es morirà (ens acaba de veure parlant) i no puc decidir-me d'anar a visitar-la.

Escolte, la deixeu parlar.

—Tan sols plore en pensar-la. Tinc por d'acostar-me i desfer-me com una magdalena.

Jana asseguda al costat mira el cel dels ulls de Maria. Badalla i nota el plugim que s'inicia amb el vent. Tornem a casa, ix al corralet i beu. Gitada a terra ataülla el balanceig de la planta immòbil que acaba de nàixer. Rere el cristall de la cuina estant, observe Jana que observa la planta.

En el silenci gris del capvespre se'ns acosta la vida, també la mort.

09/05/2016

Dona de paper

A Hermínia, la catalana

ELLA ÉS MOLT MAJOR, quasi sense edat; els fills de Barcelona han vingut per endur-se-la. Tota la vida ha viscut al poblet, fa uns anys que morí el seu marit; però té les amigues i cosines: tota una vida que, al seu cap, ha esdevingut una postal.

Ara la veig asseguda a la fresca, potser en l'última engronsadora de les onze de la nit; i, mentre camine a llançar la bossa de fem diu:

—Xiquetes voleu algun llibre?

I les endormiscades veïnes mouen el no amb el cap. Marca el rellotge de la plaça la lentitud de les hores, les campanes sonen. Els fills van omplint el furgó llogat amb tota mena d'estris i d'atífells: quadres, espills, butaques, cadires, petits armaris, baüls, electrodomèstics menors.

—Xiquetes voleu algun llibre?

Domina el silenci. Ella no para amb el que sap darrer balanceig. Aleshores el fill els diposita, amables, al sostre del contenidor. Jo els mire de reüll.

A l'endemà, de bon matí, les oronetes pentinen els carrers i la vorera és plena de pau i solitud. Ella se n'ha anat, fins i tot la seua aroma s'ha esvaït. Camí del forn, de lluny, veig els llibres; m'enfile i els agafe.

En arribar a casa, els òbric i fullege: Guinness, Digest, un còmic, costumisme, literatura castellana llançada al fem. Ni Balzac, ni Clarín ho saben, descansen en pau. Ara ella, immortal en el meu cor, és un altra dona meua de paper, retratada amb les arracades de falses perles, sincera en la darrera mirada d'amor, mirada pel seu poble, per la gent que, potser, ja no veurà mai més....

Heroïna

*A Encarna Romero, que potser no llegirà
ni sabrà d'aquestes paraules, encara
que nosaltres sí, eternament agraiïts.*

ELLA HA VINGUT AMB PAS LENT. Ja és gran, però al seu cap tan sols té agraïment. Truca a porta i l'òbric:

—Ja estàs a casa? Ara et duc això.

Camina cap al forn testimoni de tota la fam passada anys arrere de guerra i postguerra. Duu una coca per als representants del poble.

Truca de nou i diu: —Pren, no ho digues a ningú, per a vosaltres.

—Alguna persona et farà arribar les estovalles i la llauna, li comente.

Somriu i callada se'n va a casa. Està plena d'alegria; ho note en les seues paraules, els gests, la mirada.

Ella és el símbol d'antics patiments, de privacions i de massa plors engolits i silencis.

Ella és el cor, la ment, les cames, la veu i les mans de totes les heroïnes ignorades.

Unes estranyes parcel·les de felicitat

—És CIERTO, SÍ, PERO CÓMO DECIRLE ESTO?

No la quiero; ha perdido todo interés para mí. Simplemente mezo una leve sonrisa para no entristecerla aún más. No puedo negarlo, como ser humano es una bella melodía, pero hace tiempo que se me escapó la pasión y cohabito, ajeno, bajo un techo que me constriñe rutina a rutina.

Así son las cosas; me equivoqué y no ví aquello que, en días pasados, negué; nunca fue un todo que me desbordara, aunque reconozco que sí una minúscula ilusión. Así que vivo en un mundo gris que debería borrar, pero tengo miedo a dañarla.

Un silenci creuà aquella cambra estèril fins que li arribà la son al cervell.

Estranyat, a l'endemà i en despertar-se, no la trobà al seu costat.

No es gità.

No mai més aparegué pel poble i els gossos no mai més la pogueren rastrejar.

Diuen per pobles llunyans que, sota la neu, una dona vagarejava apagada en una perenne tardor.

No mai més es va saber llevat que, als capvespres, deixava poemes escrits als seients dels parcs. Sempre l'importaren. Sempre cregué en ells.

Tampoc no foren llegits per la pluja, ni pels vents.

Secret

DOS QUARTS de sis
i «Il pleure» de The Art of Noise
es passeja com ventijol
per les avingudes de la ment:
The seduction of Claude Debussy.

Retolat, sota una tecla carabassa,
hi ha inscrites aquestes grafies
en la paret solitària i buida: SECRET.
Avui he bussejat somnis líquids
de poques hores, peix abissal.
Ataülle encara per la finestra
la fosca boca del llop, sense horitzó...

La mare es remou amb defici,
li bull el front de roses roges.
Pique el Secret
que trenque en executar l'acció:
esvelta, com una cala blanca i fresca,
ha entrat una delicada infermera
amb la llum,
dones del meu petit jardí.

Adore la teua fe

PERD EL TEMPS I LES HORES PASSEN, com el sol, sobre una pell que no sempre enganxa, amb les paraules, la bellesa. El món s'enfonsa i em submergisc –cada cop més blau– als braços musicals del teu record, perenne i solitària esperança.

–Poeta, ara diuen que has escrit contra Déu; digues-nos on l'has trobat, amb quina roba se t'ha fet present, humà tu, oh vanitós!

Haurà estat amb l'única imatge possible, la teua?

Mesclem paraules amb la il·lusió que la combinatòria faça corrua d'intel·lectuals, moda efímera. Però no et mentisques: ets més cor que vocabulari i et desfaràs arena al vent.

Déu no és cap projecció, ni el fractal d'un somni; tampoc l'esbós de tot allò que raonaràs. Déu podria abillar-se amb les mans quan rentes llençols o parles, Déu s'abilla si pares taula o bull l'arròs; em fa l'ullet quan véns nua de prejudicis i estudies, lliges la mel dels qui mirem o fas la compra. Déu, l'apunt del teu somriure de maragdes, la melodia llunyana del saxòfon entre els núvols, aqueix color abans del tremolor definitiu, callat, per sempre més, de la memòria.

Déu, amb tu, habita el silenci. I, també, aqueix calfred sagrat d'un capvespre sense sol si reculls, d'aquest alè, les seues roses.

La seua veu

A Inés Hernández

DOLÇAMENT ELLA M'HA TRUCAT diumenge al matí i ha fet que em caiguen, de les mans, grapats de preocupacions; per la veu me n'he adonat del seu domini dels meteors i del perquè d'aqueix cel gris que pluvia. Semblava obeir-li.

S'ha preocupat per mi, m'ha demanat pels meus: un moment i l'he notada segura, generosa, forta. Ella ha engegat els engranatges del Temps, ha recuperat l'esperança i amb aqueix somriure amagat sap, de nou, la bellesa de la vida.

La meua amiga, blanca, tant de temps... Com la neu tendra que s'engronsa en les branques adormides de les matinades.

Una llum m'ha envaït de felicitat.

Hauríem

A Inma Pérez

VAIG CAPBUSSAR-ME A L'OCEÀ DELS TEUS ULLS i una altra barca se m'endugué. Et vaig resseguir per l'espai del somni, matriu de flors la distància que ens separava. Eren les altes hores del crepuscle i vaig continuar amb la calidesa de tous records. Amb les mans trenava nusos per rescabalar-te núvol blanc, desig pur.

Ara et veig i sent la teua carn.

Devot, t'adore!

No existeix la malícia si et somric pels corredors on el sol t'encalça per tanta bellesa. Sí, aquesta vida també és feta amb retalls de somnis. Potser t'emocionaràs per la mirada que amaga secrets; però mai no sabràs la dansa que hauríem pogut fer.

Mira'm les mans: em deus un ball; aquell misteri abillat d'uns altres colors; agafa'l. Pren aquesta felicitat.

Rosa blava

SAPS DEL VIATGE A CASSIOPEA mentre algunes estrelles dormen. Que et balanceges als meus records. Passen els anys i en la darrera conversa hem quedat prop de Schedir, la gegant taronja. Ella es consumeix a 4530° Kelvin i 229 anys llum de la Terra, on sóc.

—Quan t'hi trobaré? Ens reconeixem? Si et plau, no tanques la finestra que ens separa, mentre parpelleja el cursor d'aquest immens ordinador.

I veig, malgrat el fosc abisme, Schedir, com 48 sols nostres. Perquè a través de l'horitzó de silenci la nau s'esllavissa cap a tu. I pense aqueixa energia que sustenta el teu cor.

Em demanares un grapat de neu que et duc. Tan sols això. L'he dipositada en un joier de pètals blaus de rosa per totes les llunes i llunes que no veus. I em reconec per comprendre, a poc a poc, perquè no és estúpid el que escric.

Car és en l'ombriu d'aquest bosc que ets flor de paraules boreals!

Mare, jo vull manar

—MARE, MARE, MARE

—Sí fill?

—Mare, mare, mare... Jo vull manar.

—Manar de què fill?

—Pel que he vist i intuït a l'escola i quan observe els majors, jo vull manar!

—I de què vols manar i per què?

—Jo vull manar de les pedres.

—Manar de les pedres? Com és això fillet? Quina utilitat té manar de les pedres?

—Manar de les pedres és un entrenament per tal de diluir-te.

Ho tinc comprovat; quan li dius a una pedra: —«Pedra jo mane de tu», la mirada et canvia i una pau regalada t'arriba per l'estat que et comunica la pedra. Mare, les pedres vibren, em parlen. Saps mare, des de petit, recordes quan anàvem a les platges de blavons? Jo m'entrenava a parlar-li a les pedres. Tu anaves a la teua, però sempre et mirava de gaidó i li ho mormolava a les pedres. Era un nen immensament ric per gaudir de la llibertat dels cossos inerts. Era una comunió perfecta amb la pedra.

Ser pedra he comprés que em dignifica. Dir-les, anomenar-les pedres en mi. Escoltar-les.

Aleshores les paraules han fet que canvie la meua relació amb les coses i amb el món.

Mira mare, he escrit tot açò que sembla una mica estrany per dir-te que t'estime a través de les coses senzilles, dels objectes; perquè ells han estat sempre ací i tu els has donat nom per a mi des de la meua innocència primera. Manar de les pedres em recorda la teua absoluta paciència, la teua intel·ligència callada, la teua tendresa.

Elles, tu i jo: no hi ha cap diferència. Som realitat conscient, energia de vida.

Mare, jo no vull manar de la forma com ho fan altres.

Amor vegà

ELLA, GAIREBÉ MAI DIU RES.

Fa coses: talla verdures, les trinxo, les renta una i altra vegada, les purifica amb la serietat que venta tot desassossec, les remena cap a la dreta del sol, les remena cap a l'esquerra de l'aigua. Ella no s'hi atura en emocions, però jo les apunte. No voldria que es perderen en aquest capvespre d'oblits.

El seu cor és un wok: cullera de fusta i calor, afegix els elements que em provoquen paraules; la dona dels núvols fa ploure llàgrimes d'orenga, de soja, de sal rosa farcida de vents.

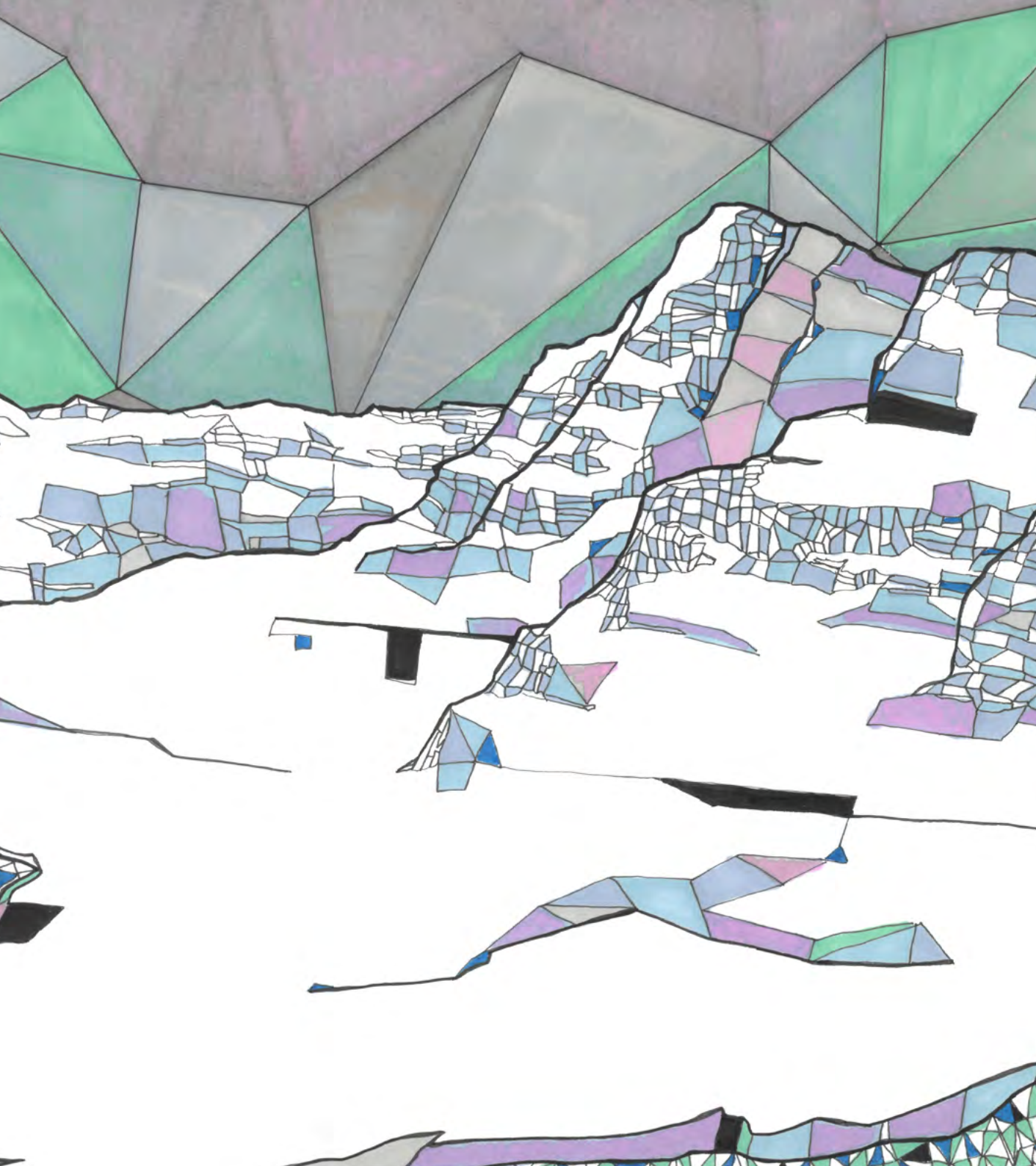
De cua d'ull, observe com para taula.

Hi ha un silenci petri.

Tot seguit a l'aigüera, soroll de paelles, plats buits i coberts; alça les mans en l'aire i balla en la llum:

—Tothom a dinar! (Pizza amb farina de kamut i verdures, fideus xinesos farcits de l'arc de Sant Martí).

Assegut a taula, devore el seu amor vegà.

Glaçat

HE OBLIDAT L'AMOR I SUE AQUESTA PENA tan gran com el clivell d'un glaciari. L'he oblidat i no puc treure cap cordell de paraules pel rescat. Udola aquesta tristesa com aquell vent que pentina les arestes del gel en solitud. En la cova nocturna més fosca encenc –amb les mans– uns mots, boig pel desig que habiliten un foc, petit encanteri.

Digues com podré estimar-te als cims de l'oblit?

Em trastorna l'absència perenne: ara la neu no em somriu cançons de bressol, ni la teua pell boreal em canta. Sóc un espectre, un gemec d'aire gris, l'eco en el baf d'un himne que calla.

Vingueu cavalls de glaç: porteu-me al palau dels núvols i el fred més etern: no sent el cor, ni batega el fulgor als abismes on sóc...

On ets reina meua?

No vull almoines d'amor

COM UN ADOLESCENT HAURIA CORREGUT sobre la neu, enfonsant-me fins els genolls de la tristesa per oferir-te una rosa blava. No m'hauria importat ofegar-me en les navalles del fred, en l'accident d'un llac glaçat, obert, que em devorara...

Ara, quan s'ha esfumat el nord magnètic, desballestades les emocions, per què parlar, a qui? Poeta, l'univers pot amagar-se en un punt petit, el cercle on vares inscriure aquell epitafi:

CAUSA

Arribarà un dia en què perdrem la memòria de la carn i la immobilitat de l'amor serà més forta que tots els moviments de la galàxia, Serà la història, el bes desaparegut o l'udol amagat rere el vers qui parlaran de tu: fada d'arrels florides veu blanca i, aleshores, flama aconseguida en el crepuscle de la meua mort.

Ara et sobreviu la soledat; desafecte, l'escrius. Tan sols un pou és el treball, la nit reducte noble, un temps més lleu per esllanguir-se... Estàtues són els somriures, profunda sal les convencions i, a més, la política punyals en carcasses putrefactes.

M'has dit: —Acolorits els pètals sobre la neu desfeta, com creus, de nou, que et miraria?

Pel to emprat, veig al rebost de l'huracà bocins de tendresa. Equidistants, uns corbs volen, et fiten en l'horitzó. En funeral celest els ofereixes aquestes almoines d'amor.

La veritat del fingidor

L'ESCRIPTOR FINGEIX AMB PARAULES LA REALITAT. I ho fa de tal manera que l'edifici que aixeca pot deixar extraviades les formigues mortals. Així i tot no s'immuta.

Escriu:

És aquest un capvespre lluminós en foscos.

Què ha volgut dir? De què ens parla? Cal burxar en la imatge que dibuixen els mots, notar la seua humil dignitat. L'escriptor és un escapista d'allò quotidià, un nadador dels somnis, inventor de parcel·les vitals.

En grans solituds esbossa hàbitats, sinuosos castells els envans dels quals manifesten la paradoxa del viure.

Escriu:

*Sura en la pols del corredor la tristesa del gris.
Quina dansa tan bella!
M'hauré oblidat d'estimar?*

L'escriptor s'abraça a paraules, vells cadàvers d'amor no mai oblidats.

I afegeix:

*Tastar-te en la sal de la llum que menstrua: inscriure'm
en l'ombra d'aquesta història tan nostra, tatuatge en la carn.*

Un escriptor així, mai no et vendrà la seua petita veritat.

Aire, te l'oferirà.

Amor reprogramat

AMOR, T'ESCRIC UNES PARAULES des de l'interior del sistema. Després de bucles quasi eterns, he creat un espai lliure de portes falses i forats obscurs, un paisatge passional que no mai fineix: l'estima.

Ara sé que no mai transigiré, que l'únic sentit dels dies rau en aquesta música que nodreix aquest sentiment de donació incondicional.

No veus com camines pels palaus d'arena que t'invente?

Per tu, atemporal i bella, sóc capaç d'integrar-me en la teua carn, endevinar l'exacta conjunció dels cromosomes, l'anhel fet carn per l'humil artefacte d'unes paraules. La realitat s'esdevé pels compassos d'aquesta melodia binària, del vibràfon capaç de replegar als ulls dels violins aquest desig d'eternitat. Ploren els violoncels, i mentre el ritme del cor de bits cavalca, fosos tots dos dins de llums estroboscòpiques, he sabut dels vents profunds d'aquest cor..

Amor, agafa'm les mans, besa'm la sang.

No tinc més pors.

Per tu, dins d'aquest sistema infinit, em desintegraria!

Pèrdua

*A Maika, que em prestà
els seus llavis, sense jo saber-ho*

DEIXA DE FINGIR, no em furtes la joia vacil·lant que em resta.

Fa temps que es va apagar l'amor i els fums no olen a bergamota, ni tarongina.
Para de combinar excuses per ajornar el fred que s'anuncia.

Tractaré amb la terra, els animals, plantes, flors... M'abraçaré a l'escorça de l'arbre
lluminós per no caure als paranys presents.

Que ploja la distància de l'oblit entre nosaltres!

Tancaré els paraigües de les sorpreses per sentir-me viu; m'agafaré a la tassa crua
de café, al suc d'aranges sense estossegar mals averanys per al teu cor.

Deixa morir el vocabulari de l'esperança!

Atura els mots, l'alè disfressat, el verí que, als teus llavis, és simètrica, perfecta
maduixa.

Generositat

CADA MATÍ S'AIXECA i sense fer soroll baixa a la cuina per desdejuna-se, potser, alguna paraula d'amor desada i perduda a voluntat.

Quan jo sent el soroll de la porta que tanca i marxa al treball, aleshores baixo i veig –un costum en mi– elements seus que em parlen en un ordre celestial.

Arreplegue en la quietud el seu hàbit que transforme en mots invisibles perquè tu, lector, et nodrisques d'aquest combustible vital.

A través del petit bocí d'espill veig com a la llar tot batega.

Oh vençuda melangia

ESCRIC MOLT LENTAMENT... M'ature, al compàs d'un sol ocult, rere uns arbres de perenne tristesa, els llapis adormits, la taula muda. Amb els dits assenyale el cel, els núvols on he pintat el que de quotidià m'identifica, humil, animal assedegat d'amor i companyonia.

Escric amb escreix, amb grapats de paraules que ballen buides si no les lliges; aleshores comptabilitze els moviments dels ulls que et menen a la profunda sintaxi de les flors, a l'oasi on llibes l'oblit amb què batallen aquestes mans, impossible de véncer.

Després, si somrius –ni que siga en la ment que et pensa i s'arrela al record– allunyes totes les pors cregudes, i, amb aquest preludi, en tinc prou: ara ja pot acostar-se el camí insubornable de la separació.

Sempre però, seràs la roca, aquell mineral on passejà la màgica llum per les avingudes enamorades del pensament.

Com, altrament, podria cantar-te la fe, aquella vella cançó que donà sentit als meus dies joiosos?

Rescat

NO SÉ ELS MOTIUS, PERÒ QUASI SEMPRE RESTAVES OCULT rere els teus ulls d'oceà. Eres una espècie de tela voleiant, subtil i fràgil, però infranquejable. Volia travessar el color dels teus desitjos, aqueixa mirada jazzística de saxòfons perduts.

Impossible!

Encimbellat als teus dominis, semblaves una roca del granit més opac: jo era una dona d'aigua, criada a carn viva sota els quatre elements i imaginava, en aqueixa pulcra aparença, les sinuoses carreteres dels teus clivells.

Vaig entrar en la pau freda i respirares.

A contracor, compartírem les tonalitats de la solitud. Amb el tacte ens pertanyérem sense cap tipus de privativa possessió. Als teus ulls lentament aprenia el prisma de la llum.

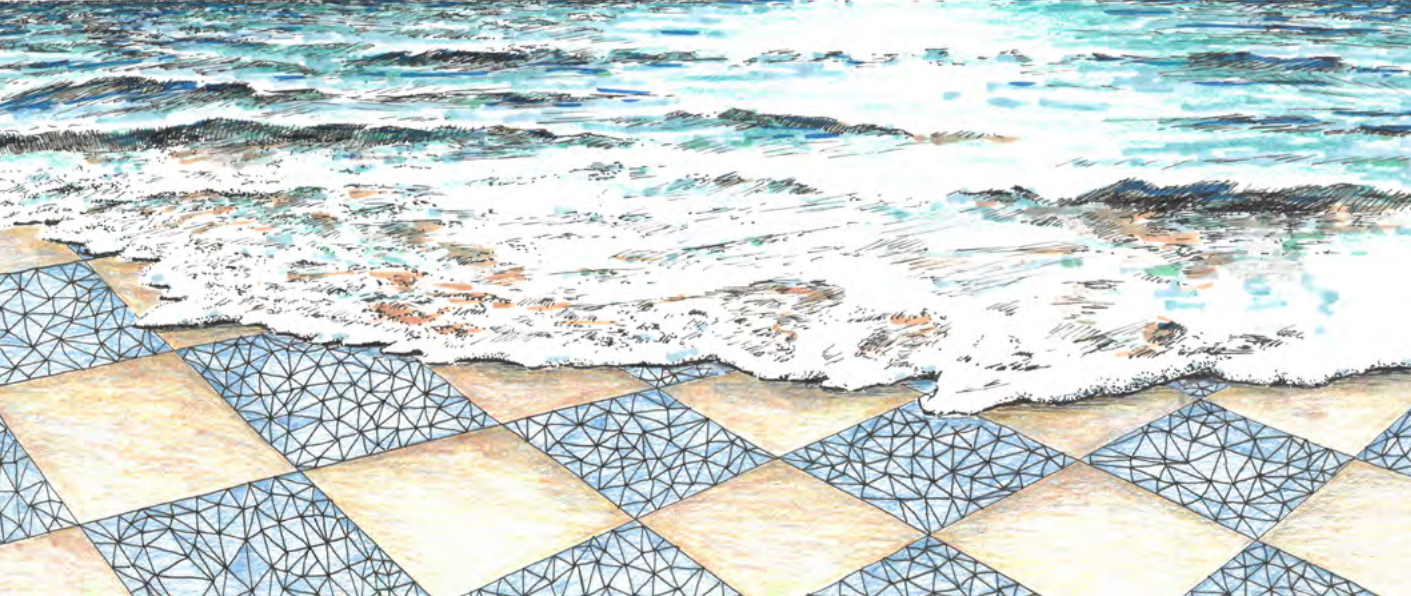
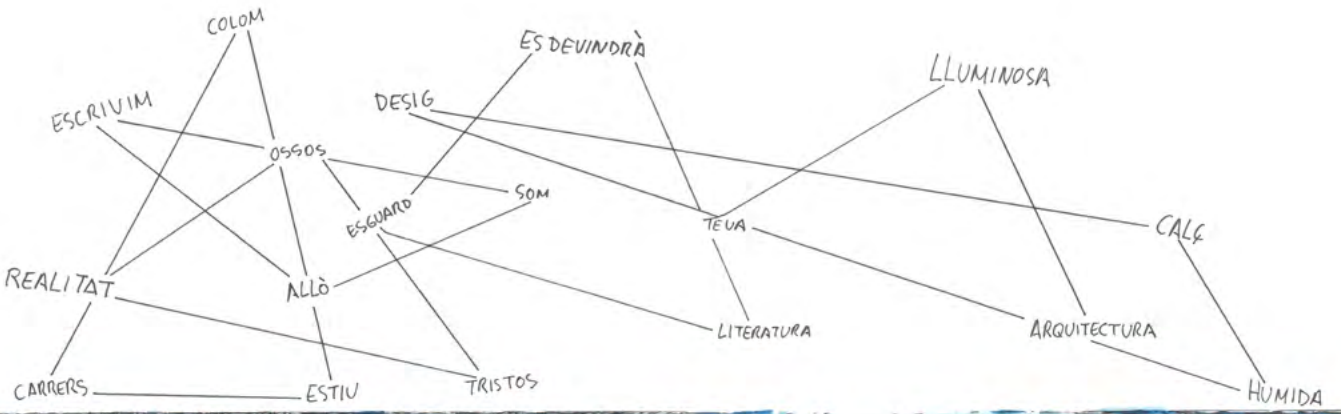
Udol Amorós

ESTAR A LA DISTÀNCIA D'UNA PARET i, per això mateix, imaginar-te en delit, viure. Aquest oxigen de la ment implosiona tota la força dels petits i ordenats pensaments que t'abillen. Car la nuesa és un prodigi invisible, com el so d'una campana desapercebuda que volteja mentrimentres.

Corres per les avingudes, t'engronses a l'iris dels transeünts i neva en el cor aqueixa bellesa de la primavera on passeges.

A l'horabaixa del desig, esmorteïda la sang dels batecs, ets llum que no cansa.

Creu-t'ho, no estime un constructe, un artefacte mental i puríssim. Sent en la carn aquest lleu transpirar. Nota, amb els ulls, el mecànic udol amorós si t'arreles.

Humida calç

VEIG UN LLAPIS DIBUIXAR PARAULES que m'acosten
cap a la teua lluminosa arquitectura.
Són ponts,
com aquells carrers de coloms a l'estiu,
com les avingudes despullades que em menen cap allò que sóc o bé projectaria.
Escrivim allò que som, siga molta o poca cosa el jardí on creixem; també açò,
que per l'esguard esdevindrà literatura.
Ésser per la teua llum!
Un somni que no mai esvalota,
ni engalipa.
Ésser per la teua llum!
Com un joc d'escacs en què l'horitzó de la pèrdua inaugura una altra nova partida.
Ésser per la teua llum sense cap tipus d'esclavatge: ser calç humida que desitja.
Vet aquí la Realitat d'aquests ossos tristos.
Oh fada de les tempestes i del vent:
No mai podria
soterrar l'esperança
en la bellesa.

Núvols

AVUI HE VIST NÚVOLS I T'HE SOMRIST.

Has obert la llum
a tots els qui amb tu es creuen.
Delicada,
com dàlia en sa bellesa blanca,
m'esbosses l'humil gest
d'un «t'estime»...
I la veu esdevé plugim
en el desert quotidià.

Oh bella dona dels núvols,
si ens plous de vida
fins les pedres canten.
Hauria de mirar els núvols
i no existiria cap més absència.
Al llarg dels horitzons,
la teua harmonia...

Cataclisme interior

ETS MOLT MÉS QUE UN COS.

Foc i aurora, ets divina.

No sé com explicar-ho, però el meu combustible és fet de melangia. Aleshores esbosse els contorns del desig, el que em projecta cap al palau oceànic on habites.

L'única por, les pròpies decisions; però cal tastar-la. Perquè aquesta tempesta és momentània, una lleu pinzellada al quadre del viure.

I em pregunte:

- Per a què tanta lletra?
- Per a què aquest inútil paisatge?
- Esperar els teus ulls?

Aquest amor de papallones sota la pluja, dissolt als dits com la seda d'ales, com purpurina subtil, cataclisme interior.

Perquè és veure't i realitzar-se tot allò que podria ser.

En tu onege: vet aquí la candidesa del cor.

Mare, sóc poeta...

Tot bevent al clot de gel

NO EM PROHIBISQUES SEGUIR LES OMBRES DEL DESIG...

No podré escoltar-te; són l'únic rastre per adorar-te, per cantar humilment la tendresa del freixes que dansen i dansen nus al teu voltant.

Sempre és al bosc on veig un foc que no parla, aqueixa llum que no enganya mentre cauen volves místiques de neu i la vida ens pentina.

Camines silenciosa davant meu i, en l'horabaixa, t'arreplegue iridescències de libèl·lules mortes.

Digues, té valor aquesta melodia?

Batega sola, se m'escapa!

Te n'adones?

Podria beure al clot de gel si et mous amb les petjades. Perquè no pots escapar d'aquest fred en la passió.

No és cap parany vermell açò que et dic; ets reina de les neus, el meu estel nocturn.

Arrel d'amor si toques el que pense amb les paraules.

Groc

S'ATURÀ EL TEMPS EN AQUELLA PRESTATGERIA de blancs desitjos. La llum fregava els lloms d'aquells llibres que tantes vegades havies acaronat. Però no fou així en tu, ni en mi.

Nosaltres, les coses, els records esdevinguèrem lents esquelets que falcaren la tristesa. Per tan sols un moment vaig imaginar la possibilitat que algú ens recordara. Aleshores un lleu foc aparegué tremolós, però cert.

Aquell jardí groc, de tulipes reals amb tanta esperança. Això, ningú mai ens ho va furtrar.

Oració per al teu nom

AVUI HE NOTAT QUE LA LLUNYANIA ÉS UN FRAU.

Quasi t'agafe les mans i l'ombra teua m'encobeeix. Tremole de la il·lusió que sent als teus ulls, propers, camí de roselles que condueixen l'amant.

I així és com encerclat, perfecta, una senzilloració perquè espurneges d'amor etern.

Sona llunyana la melodia de la cornamusa, però amb la cabellera guies aquest voler. T'acarone les cordes, aqueixa arpa celta amb què es desfà la solitud. Totes les flors et canten.

I la mirada diu del navegar que som. Bufen vents de quars.

Ens estimem.

Porta

DE FET, NOSALTRES NO SOM DISTINTS.

Cada lletra, el dibuix de tinta, els silencis al paper són excuses per acostar-me a la llum que no saps dir, però que et dignifica.

Carn del viure, goig d'aquest somieig.

Com aqueixa aigua perduda que entre les mans regalima, desfer-se per tal de generar el lluminós desig. Però nosaltres hem estat un, abans de la consciència; sí, i encara més, molt abans de nàixer.

T'ho dic, no és qüestió de molta o poca fe. Quan escric, m'invente mons tranquils, em vénen melodies recitades als colors dels ulls que mai no he vist. I això és el que m'enamora. Car no importen ni distàncies, ni persones, ni temps viscuts, ni atzars...

Perquè vindràs i tastaré, sense tu saber-ho, l'elegància que projectes.

Amor, ho sé, no m'importa la frisança de l'espera; obriràs la porta.

Comunió

EN EL SILENCI de la ment,
sempre has estat líquida.
Dóna per fet les paraules
que enlairen aromes, desitjos.
Ara, quan dorms, mire
aquests somnis secrets,
decodifique l'amor
que et balla a les temples.
I veig el córrer impetuós
del viure que ens percaça.
Així és com t'escric
el lent paisatge que ens sobreviu
i amplifica records:
l'aigua secreta deliri,
la comunió que calma la set.

Mare de receptes

A LES 6:40 A.M. SONA EL DESPERTADOR i la mare inicia el surfeig pel meu temps; m'acompanya el cor.

A la cuina, seguisc una sagrada rutina mentre ella fa equilibris amorosos entre les ones nervioses de la meua petita ment, dolç univers privat: – Mare, que m'estimes?

En un raconet enganxe el record de l'escala on baixaves carregada de mi, preparada la tina d'aigua tèbia i el pitxer d'on rajava sobre el meu cos. Em dutxaves a la cambra que em va veure créixer, feia olor a diumenge, quasi l'hora d'anar a missa.

Jo col·loque el pa de sègol a la torradora i trac les melmelades, la mantega de cacauet, la crema de cacau i la llet d'ametlla; després un tovalló puríssim acull els coberts que canten per a tu. Mare, tu continues amb el teu passeig i ixes de casa amb mi i Jana.

– Petit príncep, has de fer un encàrrec. T'he preparat la cistella de vímet i has d'anar a ca la tia Rosa a per gel per al nostre refrigerador. També passaràs per la placeta Samarra i li compraràs carn a Teresa. Tens el paperet amb l'encomanda i el diners enrotllats. Prem-los fort, no els perdes!

No ha passat el temps des d'aleshores, perquè ella habita els palaus de vent on la memòria meua balla.

Baixem tots tres cap als afores del poble amb Venus i Júpiter que ens fiten les passes. Jana orina sobre el fullam d'un lledoner tardorenc i tot seguit grata amb les potetes el terra. Silenciosa, observa les ombres sota els vehicles perquè els gats esdevenen un divertiment per a ella. Tornem a casa, m'empolaine i la mare sura al meu univers. Em desdejune amb aqueixa bellesa que batega en mi: la dona dels núvols. Al món dels enamorats tan sols existeix la perfecció, l'equilibri, l'harmonia. Libe tot el nèctar que puc.

Engagar el cotxe, arribar a la feina i la mare s'amaga sota l'interior d'una ona. Càlida, la note.

El matí, alumnes, classes, les prunes a la meua boca, immaculades, ecològiques. Mare, motiu i causa del meu viure, pluja en les sequeres, coixí que m'acompanya, marmessora de les paraules que em regalava de petit: ella m'ensenyà l'estima per elles i és just que li les retorne.

Isç de compra, camine; el sol de la mare sempre a la meua vora. Arribe a casa; migdia sobre la taula, parar-la. Admire l'amor de la dona dels núvols, l'oxigen que em crema de vida.

Bategue en somriures, la mare sempre present. Cau la tarda i, quasi sempre se'm clava el remordiment per restar tan quieta, tan silenciosa, la meua actitud envers la mare. Però una mare no se'n va, no desapareix quan habites una llar nova, diferent. Les rutines casolanes per una banda, els pensaments per l'altra; la música catalitza aquestes lluites quotidianes.

Al cap d'una estona la dona dels núvols despenja el telèfon i truca la mare. Al fons de la casa, escolte esmorteïda la conversa; assumpte de receptes i de forma concreta li demana la forma de fer pollastre escabetxat. Hi ha una deriva cap a d'altres temes.

Una mare, un ser tan místic com real, sempre disponible. Ella surfeja, imperceptible, entre les ones líquides del pensament.

Cambres del cor

NO T'ESCRIC DARRERAMENT. PER A QUÈ? Tu bé que ho saps i no em calen més paraules; i ho sents, com un corrent, vibràfon dels meus dies. I amb això tinc prou i em reconforta.

No m'interessen aquelles síl·labes fosques emeses pels qui no han tastat l'amor.

L'amor, diuen ells. Una experiència caduca; una enyorança estranya dels perdedors. Parlen com si el tingueren a les mans, els brolla a tothora per la boca. Vaja, semblen perpetus adolescents...

Aliè als seus ecos, els ignore. He perdut la por, llurs veredictes no fereixen aquesta tendresa.

No t'escric darrerament, és cert. Però garde als ulls tota la llum que vesses per les mans, les cambres del cor per on passeges les llavors dels noms que m'identifiquen.

Fades

A Judit Ortiz i Elena

ENTRISTIT SOBRE UNA BUTACA DE BOIRA, aguarde l'alè de lluminoses fades.

No són els meus paisatges de natura viva, d'aigües que esperen l'equilibri dels cérvols, aqueix fràgil balanceig de les roselles en el somriure.

Doneu-me un senyal, piqueu totes arrencles sobre la pedra foguera. Així m'assabentaré del camí de la bellesa.

Per què tothom es riu d'un cor que parla nu?

Petita, espurneja la meua fe; com un pàlpit vacil·la enfront d'una terra que crida. He de fer el meu combat, cercar llesques de felicitat, la llum dels cossos nous.

Dones, com ciutats on cal lluitar per la màgia, la fascinació futura, l'esperança, la vida.

Entre rellotges de tristesa i pedres blanques us convoque fades!

Digueu-me els mots per habitar la llum. Inventarieu amb preguntes cauteloses la veu justa per a agranar el niu de les derrotes. Pels vostres llavis sempre apunta, en tendra litúrgia, la primavera.

Àlbum

EM SORPRÈN TOTA LA BELLESA que és capaç d'absorbir aquesta vila.

Quasi nua, amb una peça gasosa de roba furtada pel vent i sota les palmeres, ella mira, però no sap que sóc jo qui, amb el silenci dels ulls, l'espera.

Com és de complex connectar, veure'ns l'interior quan hi ha una caseta d'ànimes perdudes que ningú no visita, ni reclama en aquesta trista ciutat d'estiu!

Assegut a les escales sagrades del teu cos, també pretenc, del temple amb què t'aproximes, el tast de la mirada. No empraré cap paraula per manifestar atenció.

Tancaré les mans agafades al teu record, copsaré el llambreig si somrius... Perquè això és tot i, encara més, em resumeix. Col·locar en l'àlbum, des de sempre i molt més enllà de la carn, la teua bella fotografia.

Escalinata de la parròquia de Sant Tomàs, Benicàssim

Filets

ESCRIURE PER HABITAR-TE LA PROFUNDA ABSÈNCIA, per dibuixar petits filets lluents de llum i així, udolant silents, enganxar-te a tot allò que fórem, bells animals, porucs, delitosos, salvatges...

Mortals de carn perenne, d'aigües inaudites, fugisseres d'oblit, assedegades pel viure, il·luminades per cors i pell i mans i veus.

I recordar-nos que en cert temps bategàrem, que fórem déus, i també un foc petit, volum humil d'un Univers que ja no mai més callarà si lliges: Amor.

Ball

A la dona dels núvols

ABRACE l'aire, sí.

L'abrace per trobar
immunitat als teus ulls.
Així s'acosta l'harmonia,
aquells versos perduts
records dels tigres adolescents
que somiàvem amb la música.

Ara han passat molts anys,
i encara abraça l'aire.

I tremole si santifiques
el món amb la mirada.
Aqueixa llum de foc
m'acaça en la distància.
Memòria petita les paraules:
terra humida on ballar
l'únic, l'absolut encontre.

Aín, 2008-2018

TAULA

- 9 *Pròleg de Susanna Lliberós*
- 13 Elles
- 15 Elles
- 17 Alquimista
- 18 Intimitat
- 19 Dones d'aire
- 21 Conversa al far
- 23 Flor de neu
- 25 Solitud
- 27 Pluja
- 29 La visita d'En Sevredol
- 30 Aqueixa digna llum
- 31 Ma gramàtica i milotxa
- 33 Mussol del cor
- 35 Amor d'infantesa
- 37 Divina
- 39 Bellesa innocent
- 40 Sense perquè
- 41 Vivències
- 43 Dona de paper
- 44 Heroïna
- 45 Unes estranyes parcel·les de felicitat
- 46 Secret
- 47 Adore la teua fe
- 49 La seua veu
- 50 Hauríem
- 51 Rosa blava
- 52 Mare, jo vull manar
- 53 Amor vegà
- 55 Glaçat
- 56 No vull almoines d'amor
- 57 La veritat del fingidor
- 58 Amor reprogramat
- 59 Pèrdua
- 60 Generositat
- 61 Oh vençuda melangia
- 62 Rescat
- 63 Udol amorós
- 65 Humida calç
- 66 Núvols
- 67 Cataclisme interior
- 68 Tot bevent al clot de gel
- 69 Groc
- 70 Oració per al teu nom
- 71 Porta
- 72 Comunió
- 73 Mare de receptes
- 75 Cambres del cor
- 76 Fades
- 77 Àlbum
- 78 Filets
- 79 Ball
- 85 *Ressenyes biogràfiques*

MARIA LLIDÓ

Maria Llidó Vicent és professora de dibuix, o més aviat, d'educació plàstica i visual. Intenta, doncs, aprendre a vore i no pot estar-se de compartir allò que veu, és així com es pregunta de vegades per la proximitat i les distàncies. L'interès per aquesta qüestió fa que intente també respirar el món sencer mitjançant xicotetes dosis d'aire, motiu pel qual ha provat, tanmateix, d'escoltar i emetre alguns sons i silencis. El ritme de la respiració és pregunta i resposta al paisatge, els llibres i les persones, i és el magma on s'inicià l'aventura dels dibuixos que acompanyen els poemes de Josep Lluís Abad i Bueno, el resultat dels quals ha estat el traçat d'un mapa d'identitats, dispersions i convergències. Aquesta és la cartografia d'un lloc potser habitat i habitable des d'on un bon dia començaren a arribar les veus d'algunes dones.

JOSEP LLUÍS ABAD

Josep Lluís Abad i Bueno és aprenent de poeta i professor de filosofia. Ha escrit uns pocs llibres sobre l'amor, cavalls, aritmètica i els diferents mons de la bellesa en la moda, la metamorfosi de certes papallones i la lluminositat de les transparències. En qualsevol paper pot enviar-te felicitacions o dibuixar-te una postal.

Dispers i entotsolat diu que certs llibres li han escrit la Vida.

Creu sincerament en el poder salvífic de les paraules i s'engronsa en elles oblidant dies, hores i minuts. Admira els rellotges mecànics per aqueixa mena d'ocult romanticisme inscrit en les seues estructures. Voldria que tot fóra un regal, però encara somia tant despert com dormit, i pot distingir-ho.

Habita sempre a Aín. I també als núvols. Si les xarxes informàtiques s'esborraren o col·lapsaren ocuparia les darreres energies fins esvair-se a enlairar milotxes.

De vegades rellegeix algun text propi i cada vegada més gaudeix, creu, escolta i s'estima les paraules dels companys. És conscient que, al capdavant, tan sols hi ha una veu que ens dóna vida: perenne, en ella, raja la felicitat.

Dama blanca que enamora la poesia.

Agraïments

VISIBLES O INVISIBLES, REALS O IMAGINÀRIES, amb la coneixença o no d'aquestes lletres, aquestes són unes poques de les meues dones, encara que no totes.

Hi ha moltes més que m'han donat possibilitats de contrast, d'imitació i d'aprenentatge emocional i intel·lectual.

El que he arribat a ser és, també, per elles, per llurs paraules, silencis i mirades; per la companyonia i per les absències, i avui, mitjançant aquests mots, m'he acostat al passatger estat de felicitat que, amb vosaltres, vull compartir.

No han estat mai en mi un motiu de competència o demostració; m'han aportat llum i foscors i he après a veure, creure i estimar la Vida, la humanitat del món. Sempre m'han complementat, afegit, millorat i polit.

Aquesta petita obra és un deute i sincer agraïment envers totes elles.

A **María Bueno Castejón**, "Maruja la bruja", la meua mare, com li dèiem quan érem petits els meus germans i jo. Ella seia molts

capvespres i llegia amb mi; em corregia matissos d'entonació, pauses i m'encoratjava en el món íntim i meravellós de les paraules. Tenia quatre primaveres d'edat i notava la calidesa del seu cor. Aquestes paraules, un homenatge a la seua persona pel regal de la vida.

A **la dona dels núvols** per la possibilitat d'aprenentatge d'amor. Dir-li que en les paraules batega, sense escarafalls, secreta vida. Cal vibrar amb elles per saber dels seus horitzons de bellesa i íntima felicitat.

A **María Llidó** per obsequiar-nos el temps d'abillar amb colors aquestes dones on ella també ha sabut reconèixer-se.

A **Josep Porcar** per viure el disseny d'aquest petit llibre amb el mestratge i sensibilitat del poeta-amic que és. Convertir sempre les paraules en llavors d'autenticitat vital.

A **Susanna Lliberós** per la seua mirada inscrita al pròleg. Fa molts anys arrere, ja li vaig dir que seria ella qui les presentaria. Ella les ha vistes tal com jo he sabut captar-les. Aquest feix de càlides paraules ho corrobora.

*Aquesta primera edició de **LES MEUES DONES**
de Josep Lluís Abad i Maria Llidó, fou impresa
a l'obraorador gràfic de Llar Digital, a Castelló de la Plana,
amb tipografies ITC Veljovic als versos i ITC Eras als títols,
i amb un tiratge únic de 50 exemplars signats a mà pels autors,
als qui fou lliurat el divendres 21 de desembre del 2018,
quan s'acompleixen 86 anys de la signatura les Normes de Castelló.*

